

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Tizennyolcadik szám

Jeff Pippenger

2025-12-25

Tizennyolcadik szám

Ábrám szövetségét vizsgáljuk, és még nem érintettük Ábrám prófécijának azt az elemét, amely közvetlen kapcsolatban áll Jóel könyvének nyitó verseivel. Ábrám 400 éves szolgaságról szóló prófécijája, Pál 430 évével együtt, azt a prófétai szerkezetet hozza létre, amely összhangban áll a Dániel 12:11 1290 évével. A tizenegyedik vers 1290 éves prófécijája Ábrám és Pál 430 éves vonalának ómega prófétai időszaka. Ez az igazság része annak, ami az utolsó napokban feltárul, és elválasztja a bölcseket a gonoszoktól.

A négyszázharminc éves ómega-prófeciával összefüggött a „négy nemzedék” jelképe, amely a próbaidő egy olyan időszakát jelölte azon nemzet számára, amely Isten választott népét szolgaságban tartotta. Mózes számára ez Egyiptom volt; a száznegyvennégyezer számára pedig, akik Mózes énekét éneklik, ez az Egyesült Államok történelme 1798-tól a vasárnaptörvényig. Az Egyesült Államok, amelyet a Jelenések könyve tizenharmadik fejezete a „földből feljövő fenevadként” ábrázol, báránként kezdődik, és úgy végződik, hogy sárkánként szól. József, a Bárány jelképe, az Egyiptomban uralkodó viszonylagos béke időszakát jelképezi mindaddig, mígnem új fáraó támadt, és megkezdődött a szolgaság. Így az a nemzet, amely a negyedik nemzedékben ítélet alá kerül, és amely Mózes számára Egyiptom volt, az Egyesült Államok. A maradék a vasárnaptörvényre kerül ítélet alá, amint azt a csapások előképezték, amelyek a héberek esetében az ajtófélfájukra kent vérrel tetőztek, azt követően pedig Egyiptom nemzetének esetében a Vörös-tengernél. József és Mózes egy jó fáraót és egy rossz fáraót képviselnek, ami az Egyesült Államok esetében először a bárány, majd a sárkány.

Ábrámnak a negyedik nemzedékre vonatkozó ítéletprófeciája magában foglalta azt a tényt, hogy a kegyelmi idő lezárulása fokozatos, mert Ábrám prófécijának Mózes általi beteljesedésében nemcsak Egyiptom számára zárult le a kegyelmi idő, hanem az emoreusoknak is maradt még idejük arra, hogy betöltsék kegyelmi idejük poharát — miután Egyiptom betöltötte a magáét. A Vörös-tenger Egyiptom számára az Egyesült Államok számára a vasárnaptörvény volt, és ezután „a földgolyó minden más országa” „követni fogja a példát” az Egyesült Államokét, amint azt az emoreusok képviselik Egyiptom kegyelmi idejének lezárulta után.

Az emoreusok egyike annak a tíz törzsnek, amely Ábrám szövetségében a világot az egyiptomi folyótól Babilon folyójáig azonosítja, és ezért az emoreusok a világ nemzeteit jelképezik, amelyek mint nemzetek külön-külön lezárják kegyelmi idejüket az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvény után. Az emoreusok annak a bibliai jelképe, hogy az ítélet lezárul a világ felett, és ez a harmadik és negyedik nemzedékben történik. A Vörös-tenger az Egyesült Államok számára a kegyelmi idő lezárulásának jelképe, az emoreusok pedig azokat a nemzeteket jelképezik, amelyek fokozatosan lezárják kegyelmi idejüket, míg az emberi kegyelmi idő véget ér. Ezért az

emoreusok a vasárnapi törvény válságának időszakát jelképezik a Vörös-tengernél egészen a keleti szél általi szabadításig, amikor Isten népe számára megnyílik a szabadulás útja.

Ám Abrám próféciaja nemcsak a negyedik nemzedéket érinti abban az értelemben, hogy az Egyesült Államok Egyiptom, a világ pedig az emoreusok, hanem még fontosabb módon Isten népének azt a nemzedékét helyezi „negyedik nemzedékként”, amely átkel a Vörös-tengeren. Amikor felszínre hozzuk mindazt, amit csak felszínre hozhatunk a „négy nemzedék” értelmezéséből Abrám három lépésből álló első lépésében, akkor Ábrahám szövetségének második és harmadik lépését fogjuk szemügyre venni. A második lépés a tizenhetedik fejezet, a harmadik lépés pedig természetesen a huszonkettedik fejezet.

Dániel könyvének tizenkettedik fejezetében három prófétai időszak kerül megjelölésre, és mindhárom olyan prófétai időt jelképez, amely 1844-ben véget ért. E három időszak az utolsó napokban felnyitattik, és e három időszak azt a tudásbeli gyarapodást jelképezi, amely Isten népét éri az utolsó napokban. Krisztus, mint a gyolcsba öltözött férfiú, a hetedik versben előadja a három prófétai időszak közül az elsőt, és ezzel önmagát a Jelenések könyve tizedik fejezetének angyalával azonosítja, aki nem a vizeken, hanem a földön és a tengeren áll.

És az angyal, akit láttam a tengeren és a földön állni, felemelte kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette a mennyet és a benne levőket, a földet és a benne levőket, és a tengert és a benne levőket, hogy idő többé nem lesz. Jelenések 10:5, 6.

A tizenkettedik fejezet hetedik versében a gyolcsba öltözött férfi ugyancsak megesküszik arra, aki örökké él.

És hallottam a gyolcsba öltözött férfit, aki a folyó vizei fölött volt, amint felemelte jobb kezét és bal kezét az égre, és megesküdött az örökké élőre, hogy ideje, idők és fél idő múlva; és amikor véget ér a szent nép erejének szétszórátása, mindezek beteljesednek. Dániel 12:7.

Ihletés útján arról kapunk tájékoztatást, hogy a Dániel könyvében található ugyanazon prófécia vonalat a Jelenések könyve ismét felveszi, és a millerita értelmezés szerint e két leírás Krisztus párhuzamos szakasza. Krisztus mint a kis könyvvél bíró Angyal a Jelenések könyvében az 1844-ben bekövetkező prófétai idő alkalmazásának végét azonosítja; Krisztus pedig mint a gyolcsba öltözött Férfi Dániel könyvében azt azonosítja, hogy amikor az Egyesült Államokban elérkezik a vasárnaptörvény, Dániel végső látomásának minden csodája bevégeztetik. Abban a szent történetben, amely megelőzi a vasárnaptörvényt és abban tetőződik, Isten népének egy, az 1260 jelképe által ábrázolt időszakra szétszórátnia kellett. A vasárnaptörvényt megelőző szétszórátás időszaka a Jelenések könyve 11. fejezetében van bemutatva, ahol Mózes és Illést megölik, és három és fél napig holtan fekszenek az utcán, ami az 1260 jelképe.

A hetedik versben a gyolcsba öltözött férfi kijelenti, hogy amikor a szent nép erejének szétszórátása letölti három és fél napját, akkor véget érnek azok a „csodák”, amelyek az utolsó napokban Isten népére következnek. Az előző cikket White testvérné Zakariás harmadik fejezetéhez fűzött magyarázatával zártuk. Az első mondat így hangzott: „Zakariás látomása Józsuéről és az Angyalról különös erővel vonatkozik Isten népének tapasztalatára az engesztelés

nagy napjának záró jeleneteiben.” A fejezetben, valamint White testvérnőnek a fejezethez fűzött ihletett magyarázatában, a száznegyvennégyezer azok a „csodált férfiak”. Dániel utolsó látomásának azon „csodái”, amelyek a vasárnapotörvény által teljesednek be, azok a „csodák”, amelyek Isten népének elpecsételésével kapcsolatosak.

Dániel könyvének tizenkettedik fejezete adja azt a világosságot, amely elpecsételi a száznegyvennégyezret az utolsó napokban. Ezt a világosságot három prófétai időszak jelképezi, amelyeket a millerita történelemben mind azonosítottak és igazságként megalapoztak. A három időszak három versben kerül bemutatásra, és három oszlopot alkot, amelyek az igazság szerkezetét tartják. Az igazság szerkezetét egy háromlépéses folyamat tartja fenn. Ezt a háromlépéses folyamatot a kilenc versből álló szakaszon belül (4–12) az a három vers jelképezi, amely prófétai időt tár elénk. Ez a három prófétai időszak, amikor az alapvető millerita értelmezés felől közelítjük meg őket, három szimbolikus időszakot eredményez, amelyeket a millerita értelmezéssel összhangban határozunk meg, de nem alkalmazzák az idő elemét.

A három időszak éppen annak az ígérésnek a keretében található, amely meghatározza „a prófécia lepecsételésének—majd felnyitásának folyamatát”, beleértve a háromszoros próbatételi folyamat klasszikus bibliai leírását is. Az a kilenc vers, amely azzal kezdődik, hogy Dániel parancsot kap könyve lepecsételésére, éppen azok a versek, amelyekben a három időszak feltárul; és ebben a kilenc versben az a megtisztulási folyamat, amely akkor megy végbe, amikor az igazság felnyitatik, így van kifejezve: „megtisztulnak, megfehérítetnek és megpróbáltatnak”. A három időszak a három versben a tudás gyarapodása az idők végén, az utolsó napokban, amely Isten szövetséges népének végső megpróbáltatási és lepecsételési folyamatát jelképezi. Ez az a történelmi szakasz, amelyben bemutatásra kerülnek azok a jelképes „csodák”, amelyek az utolsó napokban Isten népét érik. Kérem, olvassa el újra ezt a bekezdést.

A három időszak, a kilenc versből álló szakasz három versében, Dániel könyvének csúcspontját jelenti, és az ott ábrázolt csúcspont a belső prófétai vonal csúcspontja; annak a története, miként „vágat ki” egy kő kéz érintése nélkül egy hegyből, ami a maradék története. Ezt a belső vonalat a tizedik és a tizenkettedik fejezet ábrázolja, a prófécia külső vonalának csúcspontja pedig a tizenegyedik fejezet záró verseiben és Dániel tizenkettedik fejezetének első néhány versében található.

Ez a három időszak egyúttal az Ulai és a Hiddekel folyó bizonyágtételének látomásai csúcspontját is alkotja, és a három vers magában foglal egy prófétai időszakot, amely a szövetségi időprófécia tetőző beteljesedését jelképezi, amelyhez Ábrám és Pál egyaránt tanúként szolgálnak. Jézus, mint a gyolcsba öltözött férfi, a hetedik versben a vizek felett jár. A tizenegyedik versben két hang, amelyek szintén Krisztus hangja, Ábrám és Pál, tanúskodni állnak elő. A tizenkettedik versben Isten népe elpecsételésének története jelenik meg, mert a száznegyvennégyezer szüzek, és a szüzek átélnek a tíz szűz példázatát, és a tizenkettedik versben az áldás azokon van, akik várnak. Akik a példázatban várnak, és akik „áldottak”, azok kapják meg a ruhát, amely lehetővé teszi számukra, hogy bemenjenek a menyegzőre, amikor az ajtó bezárul.

A hetedik versben Jézus a vízen jár, ami félelmet kelt, Péter azonban elhatározza, hogy hisz, és járni kezd, valamint dicsőséget ad Istennek; Péter azonban gyakran mindkét osztály jelképe, és a dicsőség ismét félelemmé fordul vissza, amikor elérkezett ítéletének órája. A hetedik versben elhelyezett első időszak az első angyal üzenetét jelképezi. Jézus a vizeken van, ami a félelemnek és az első angyalnak a jelképe. Ezután Jézus megjelöl egy időszakot, amikor népét meg fogja dicsőíteni a vasárnaptörvény ítélete előtt. A három angyal mindhárom eleme jelen van a hetedik versben, mert a hetedik vers az első azon három vers közül, amelyek a három angyalt jelképezik.

A tizenegyedik vers egy „megkettőzést” nyújt az Ábrám és Pál alfa-hangjaihoz kapcsolódó ómega-bizonyoságtételével. Az ő „megkettőzött” hangjuk egybeolvad, hogy előadja a szövetség idejére vonatkozó próféciát, és a tizenegyedik vers mint ómega beteljesíti a próféciát azáltal, hogy azonosítja azt a prófétai időszakot, amely Babilon 1798-ban bekövetkező bukásával zárul, és ezáltal előképezi Babilon bukását, amikor Mihály felkél az utolsó napokban. A tizenegyedik versben a próféták megkettőzését látjuk, valamint egy olyan időszakot, amely Babilon két bukását jelképezi, s ezáltal a második angyal üzenetét ábrázolja, amely kijelentette: „Elesett, elesett Babilon.”

A hetedik vers az első angyal üzenete, a tizenegyedik vers a második angyal üzenete, a tizenkettedik vers pedig, amely Dániel 12*12 vagy Dániel 144, a bölcsék és a balgák közötti különbségtételről szól, amely az ítéleti folyamatban valósul meg, és az ítélet válságában a jellem megnyilvánulásával zárul. A tizenkettedik vers a harmadik angyal üzenete, amely azonosítja, miként oszlik a világ két osztályra, és a harmadik angyal ama megosztásról adott külső ábrázolásának megfelelő párja a harmadik angyal belső megosztása, amelyet a tizenkettedik vers szemléltet. A hetedik, a tizenegyedik és a tizenkettedik vers a három angyal üzenete, és e versek azok a világosságok, amelyek az utolsó napokban felnyitottnak. E három vers felnyitása az utolsó napokban összhangban áll A jelenések könyve tizedik fejezetével.

Krisztus mint a hatalmas angyal, valamint mint Júda törzsének Oroszlánja a tizedik fejezetben, úgy kiáltott, mint egy „oroszlán”, és az Ő ordítása hét mennydörgést idézett elő, amelyek lepecsételtettek, miként Dániel tizedik fejezete is. Ezek párhuzamos szakaszok. Ezért a tizenkettedik fejezet három időszaka a Jelenések tizedik fejezetének hét mennydörgése is.

A „hét mennydörgés” egyszerűen Krisztusnak mint Alfának és Ómegának egy másik kifejezése, mert a „hét mennydörgés” elsődleges szimbolikája az, hogy az 1798-tól 1844-ig bekövetkezett „események körvonalazását” jelképezi, amely a „jövőbeli eseményekben” ismétlődik meg, amelyek „sorrendjükben fognak feltárulni” a száznegyvennégyezer történetében. A „hét mennydörgés” ezért Alfa és Ómega jelképe; aki egyúttal a kezdet és a vég; az első és az utolsó, az alap és a templom; a szegletkő és a zárókő — a hét mennydörgés.

A Dániel tizenkettedik fejezetében szereplő három jelképes időszak világosságának összhangban kell állnia a hét mennydörgés világosságával, mert ugyanazt a prófétai vonalat alkotják. Az első időszakban Krisztus mindkét kezét az ég felé emeli, miként a Jelenések tizedik fejezetében egyik kezével teszi. A Jelenések tizedik fejezetében az Ő keze a prófétai idő alkalmazásának végének jelképévé válik, jelezve az átmenetet a prófétai időszakokból egyszerűen prófétai időszakokká. E

fő prófétai szabályban bekövetkezett átmenetet, amelyet a milleriták alkalmaztak, előképezte a szó szerintitől a lelkihez való nagy átmenet Krisztus idejében.

Pál apostol azért támasztott, hogy megalapítsa azt a fő prófétai szabályt, amely egy kiválasztott nép prófétai vonalához kapcsolódik. A lelki Izráel legkezdetén egy olyan fő prófétai szabály állíttatik fel, amely magát a szövetséget is újraértelmezi. Attól fogva Ábrahám gyermekének lenni azt jelentette, hogy valaki hit által Ábrahám gyermeke, nem pedig vér szerint. Ez a prófétai alapelv elsősorban Pál tollán keresztül lett lefektetve, aki e tekintetben a Jelenések tizedik fejezetében megjelenő Krisztust példázta, megváltoztatva és lezárva az idő prófétai alkalmazását 1844-ben.

Az emberiséggel kötött szövetséget a szivárvány jelképezi, és Noé bárkája egy olyan időszakot szemléltet, az özönvíz előtt és után, amikor nem volt külön megjelölt választott nép. Ábrahám elhívása Isten és az emberiség prófétai kapcsolatában nagy és jelentős változást jelképezett. Az Ábrahámmal kötött szövetség a szövetségtörténet vonalában jelentős elmozdulást képviselt, és ezáltal előképe volt a Pál napjaiban végbement nagy váltásnak a szó szerintitől a lelki felé, valamint az 1844-ben bekövetkezett váltásnak az időbeli alkalmazástól az időalkalmazás hiányáig.

Az első változás Istennek az emberiséggel kötött szövetségében a Kert volt, és a kifejezett változást az élet fájára vonatkozó korlátozások jelentették; ez egyben az öltözet megváltozását is előidézte, a lelki világosságról a szó szerinti báránnyá. A következő nagy változás a szövetségtörténetben az özönvíz, amelyet Noé képvisel, miként az első nagy szövetségi változásban Ádám. Ezután következett a kiválasztott népre való áttérés Ábrámmal, amely Mózeshez vezetett, aki bevezeti azt a prófétai alapelvet, hogy egy nap egy évet jelképez. Ez az alapelv 1844-ig érvényes, amikor újabb nagy szövetségi változás történt. A szövetségtörténet nagy korszakainál Isten prófétai Igéjének valamely alapelvében mindig jelentős változás következik be. Az a változás a száznegyvennégyezer történelmében, hogy az Alfa és Ómega az Igazság. Az alfa és ómega az az alapelv, hogy Isten Igéjében a véget mindig a kezdet szemlélteti. Az alfa és ómega ezen alapelvéhez kapcsolódik a héber „igazság” szó hármasszerkezete.

A maradék történelme során bekövetkező nagy prófétai elmozdulás közvetlenül megjelenik mindegyik fő szövetségi történetben, és ugyanígy az igazság egyéb vonalaiban is. Az „kulcs”, amely Eliákimra helyeztetett Ézsaiás 22:22-ben, ugyanaz a kulcs, amely Péternek adatott Pániumban Máté tizenhatodik fejezetében. Ez a kulcs a filadelfiai gyülekezetnek adatik, és William Miller volt az, akinek adatott a kulcs, amely lehetővé tette számára, hogy összekapcsolódjon azzal az egy nap egy évről elvvel, amelyet Mózes jegyzett fel Mózes történelme során, s amely a milleriták történelmét jelképezte. Miller kapcsolata Mózes prófécijával Pál kapcsolatában ábrázolódott Ábrám prófécijával. És miért is ne kapcsolódna Miller Mózeshez, hiszen Mózes bárkában való megmenekülése Noé bárkában való megmenekülésével kapcsolódott össze, hogy a két szövetséget egybekösse. Az Édenben kezdődő prófétai alkalmazásváltások azonosítják, hogy a prófétai világosság egy jelentős kinyilatkoztatása a végső szövetségi nép történelmében azonosítható — a száznegyvennégyezerében. Azt állítom, hogy a nagy prófétai elmozdulást a hét mennydörgés szemlélteti, amelyek közvetlenül kapcsolódnak a Dániel tizenkettedik fejezetében szereplő három időszakhoz, és ezek csak akkor ismerhetők fel, ha az alfa és ómega alapelveit egy sor a soron alkalmazásban alkalmazzuk, amely az igazság háromlépcsős

szerkezetén áll.

Azokat a verseket közvetlenül megelőzően, amelyekben elhangzik a kijelentés, hogy „idő többé nem lesz”, Krisztus bemutatta a hét mennydörgést, amelyek — miként Dániel tizenkettedik fejezetének igazságai is — le voltak pecsételve. A tizenkettedik fejezetben szereplő, gyorsba öltözött férfiú mindkét kezének felemelésének összefüggése Dániel könyvének felnyitása, a Jelenések tizedik fejezetében szereplő Krisztus, az Oroszlán összefüggése pedig a hét mennydörgés lepecsételése. White testvérő a hét mennydörgés lepecsételését Dániel könyvének lepecsételésével hozza összhangba.

„Miután ez a hét mennydörgés megszólaltatta hangját, a parancs úgy érkezik Jánoshoz, miként Dánielhez is a kis könyvre vonatkozóan: »Pecsételd le azokat, amiket a hét mennydörgés mondott.« Ezek jövőendő eseményekre vonatkoznak, amelyek a maguk rendjében lesznek majd kijelentve.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

A hét mennydörgést a Jelenések könyve tizedik fejezete, a Prófétaság Lelke, valamint a milleriták történelme határozza meg 1840-től 1844-ig, amely megismétlődik a száznegyvennégyezer történelmében. Ugyanebben a szakaszban ez áll: „A Jánosnak adott különleges világosság, amely a hét mennydörgésben jutott kifejezésre, olyan események ábrázolása volt, amelyek az első és a második angyal üzenete alatt mennek végbe. Nem volt a legjobb, hogy a nép tudja ezeket a dolgokat, mert hitüknek szükségképpen próbára kellett tétetnie. Isten rendje szerint a legsodálatosabb és legelőrehaladottabb igazságok hirdettetnek majd.” A milleriták nem értették, hogy két csalódással kell szembesülniük, mert értetlenségük arra szolgált, hogy próbára tegye őket. A milleriták semmiféle „előrehaladott igazságot” nem sejtettek, vagyis nem számítottak semmiféle „nagy prófétai elmozdulásra” a szövetségi történelemben.

Noha „nem volt a legjobb a” millerita „nép számára, hogy tudja ezeket a dolgokat”, a százhuszon-négyezer ugyanazzal a történelemmel lesz próbára téve, de nem azért, hogy ártatlanul félreérti a történelmet, hanem amiatt, hogy nem ért meg egy olyan történelmet, amelyet kötelessége ismerni. Ugyanaz a próba ez, csak fordított formában. János a Jelenések tizedik fejezetében mindenekelőtt a százhuszon-négyezret képviseli, és csak másodlagosan az első és második angyal millerita mozgalmát. Ez akkor ismerhető fel, amikor látjuk, hogy Jánost a kis könyv megevése előtt előre tájékoztatják arról, hogy az édes lesz, majd keserű. Nem volt a legjobb a milleriták számára, hogy tudják, mit jelent ez, de János olyan népet képvisel, amely előre tudja, mi történik, amikor a milleriták megették a kis könyvet.

És odamentem az angyalhoz, és mondtam neki: Add nekem a kis könyvecskét. Ő pedig monda nekem: Vedd el, és add meg azt; és megkeseríti a te gyomrod, de a te szádban édes lesz, mint a méz. És elvém a kis könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt; és az én számban édes vala, mint a méz: és amint megettem azt, megkeseredék az én gyomrom. Jelenések 10:9, 10.

János előre értesítést kap az 1840-től 1844-ig tartó keserű-édes tapasztalatról, arról a történetről, amelyet a tizedik fejezet ábrázol. Az a tapasztalat, amelyet a kilencedik és tizedik versek oly világosan bemutatnak, a másodiktól a negyedik versekig terjedő szakaszban is határozottan

azonosítatik.

És a kezében egy nyitott könyvecske volt; és jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a földre helyezte, és nagy szóval kiáltott, amint az oroszlán ordít; és mikor kiáltott, a hét mennydörgés megszólaltatta a maga szavát. És mikor a hét mennydörgés megszólaltatta a maga szavát, írni akartam; de szózatot hallottam a mennyből, amely ezt mondta nekem: Pecsételd be azokat, amiket a hét mennydörgés mondott, és ne írd le azokat. Jelenések 10:2–4.

A „hét mennydörgés” „az események körvonalazását” jelenti, amelyek az első és a második angyal alatt mennek végbe, továbbá „jövő eseményeket, amelyek a maguk rendjében fognak kinyilatkoztatni”. A „hét mennydörgés” azt az igazságot jelképezi, hogy a milleriták történelme megismétlődik a száznegyvennégyezer történelmében, és azok az igazságok, amelyek az 1798-ban és azután bekövetkezett vég idején felnyíltak, Isten népének utolsó napjaiban az igazság újbóli feltárlását jelképezik. Jézus a Jelenések tizedik fejezetében összhangban áll Jézussal Dániel tizenkettedik fejezetében. Mindkét szakaszban az utolsó napok megpróbáló igazságának lepecsételése és felnyitása kerül bemutatásra.

Egyesek amellet érvelhetnek, hogy a hetedik versben Jézus beszél, míg a tizenegyedik és tizenkettedik versekben Gábiel szól Dánielhez; ugyanakkor úgy is érthető, hogy mindhárom szakaszban Jézus beszél. Akárhogyan is álljon a kérdés, Dánielen keresztül Krisztus hangja szól, és a tizenkettedik fejezet három prófétai időszak Krisztus szavai, és Ő a három időszakot az igazság szerkezetében tárja elénk. Mindhárom időszak le van pecsételve, így egyetlen hármasszimbólummá teszi őket.

A hetedik vers a csodák bevezetésével foglalkozik, azonosítva Krisztus végső munkáját a Szentek Szentjében, amint eltörli a száznegyvennégyezer bűneit, és elpecsételi őket. Az első vers azonosítja a „csodákat”, és a három vers közül az utolsó szintén a „csodákat” azonosítja mint azokat, akik áldottak azért, mert várakoznak és megtapasztalnak egy első csalódást. A középső időszak az emberiség lázadását azonosítja a vasárnapi törvény válsága idején, miközben azt az időszakot is megjelöli, amely a vasárnapi törvényhez vezet, mint a száznegyvennégyezer számára való előkészület időszakát. Mindegyik vers közvetlenül azt azonosítja, „ami történik” Dániel népével „az utolsó napokban”. Mindhárom vers a száznegyvennégyezer megtisztításának témájáról szol. Az első időszak összhangban áll a harmadik időszakkal, a középső időszak pedig az egész világ lázadását ábrázolja, amint Armageddon felé menetelnek.

Ha e három időszak egyben a hét mennydörgés is, akkor a három versnek azonosítania kell azokat a „jövendő eseményeket, amelyek [kinyilatkoztatásra kerülnek] a maguk rendjében”, és ezek a „jövendő események” összhangban állnának „az első és a második angyal alatt végbement események felvázolásával” 1840-től 1844-ig. Számos igazság van, amelyet ez a mozgalom elfogadott, s amelyek határozottan különböznek az úttörők értelmezésétől, mindazonáltal e igazságok mindegyike összhangban áll az úttörők értelmezésével. A Milleritáktól napjainkig jelentős prófétai eltolódás történt. A nap-év elv a klasszikus példa, de vannak mások is. Egy jelentős prófétai eltolódás példáját a hét mennydörgéssel összefüggésben láthatjuk.

Miután Jánosnak a tizedik fejezet utolsó versében azt mondták, hogy ismét prófétálnia kell, ezáltal hangsúlyozva, hogy a tizedik fejezet története egyaránt a milleriták mozgalmát és a száznegyvennégyezret ábrázolta, vesszőt adtak neki, hogy megmérje a templomot, de azt mondták neki, hogy az udvart hagyja ki.

És adaték nékem egy vesszőhöz hasonló nád; és az angyal ott állt, mondván: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, az oltárt és azokat, akik abban imádják őt. De a templomon kívül levő pitvart hagyd ki, és meg ne mérd azt; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost negyvenkét hónapig tapodják. Jelenések 11:1–2.

Amikor az 1844 utáni időben a templom mérésére kerül sor, János azt a parancsot kapja, hogy hagyja ki a pogányokat, akiket az udvar jelképez. Ez az 1844-ben adott szemléltetés azt jelezte, hogy Isten éppen akkor választott magának egy új szövetségi menyasszonyt, és ettől fogva különbség tétetett az Ő menyasszonya és az udvar között. White testvérnő egyértelművé teszi, hogy az udvar a pogányokat jelképezi, a templom pedig Isten választott népét; csak olvassuk el Jézus élete „A külső udvar” című fejezetét.

János a milleritákat szemlélteti, akik 1844-ben éppen Isten választott népévé lettek. Különbség tétetett a milleriták között, akik éppen átértelmezték a keserű üzenetet, és a magukat kereszténynek valló világ többi része között, amely pogányokként van ábrázolva.

Az alapot 1840-től az első csalódásig vetették meg, és a templom az Éjféli Kiáltás hirdetése idején készült el. Ezután következett a nagy csalódás, és János azt a parancsot kapja, hogy keljen fel és mérjen, de a pogányokat hagyja ki. János az ítélet megnyílását szemlélteti, és ezért az ihletettségek ezekben a versekben János mérését a vizsgálati ítélet jelképeként alkalmazza. Amit az imént Jánosról mint a mérés jelképéről előadtunk, összhangban van a tipikus adventista felfogással, ám ebben a mozgalmában a jelkép értelmezésében jelentős elmozdulás történt.

A milleriták értelmezésével összhangban arra a felismerésre jutottunk, hogy a milleriták történetében, amelyet János a tizedik fejezetben ábrázol, egy olyan párhuzamos mozgalom előrejelzése is benne foglaltatik, amely a száznegyvennégyezer lesz. Felismertük, hogy ha a millerita történelem mértékeit vesszük, és elhagyjuk a pogányok idejét, megláthatjuk magát a templomot, amelyet János mért.

Arra jutottunk, hogy az egyik 2520 éves időprófécia 1798-ban, a másik pedig 1844-ben ér véget, így módon feltárva egy negyvenhat éves időszakot, amely alatt Krisztus felépítette a Millerita templomot. János az udvart a pogányokkal azonosította, és létezik a pogányoknak egy prófétai „ideje”.

És fegyver élére hullanak, és fogságba hurcoltatnak minden nemzet közé; és Jeruzsálemet pogányok tapodják, mígnem beteljesednek a pogányok idejei. Lukács 21:24.

A pogányok „idejei” többes számban áll, és azt a két időszakot jelölik, amely alatt mind a szó szerinti, mind a lelki Izráel eltaposott. E két eltaposás közül az utolsó, amikor a pogányságot a pápaság követte, 1798-ban ért véget. Bármilyen állítanak, a „pogányok idejei” 1798-ban, az első angyal megérkezésével végződtek. Jánosnak 1798-ban kellett megkezdenie a mérést, és semmivel

sem korábban. Ő 1844 történelmébe helyeztetett, így annak az időszaknak az elhagyása, amely 1798-ban végződött, az udvar elhagyását jelentette; és ekként feltárul az a negyvenhat év, amely alatt a Millerita templom felépítettett a Szövetség Követe által. Számos kapcsolódó igazság származik ebből az alkalmazásból, de én ezt csupán példaként használom olyan világosságra, amely eltér az úttörők felfogásától, mégis olyan világosság, amely nem mond ellent az eredeti igazságoknak, csupán többé nem alkalmaz idői meghatározást.

Ezt a konkrét igazságot már 9/11 előtt felismerték, de valójában 9/11 után rögzült mélyen. Az a igazság, hogy János megméri a templomot, nem választható el a hét mennydörgéstől, mert ugyanarról az igeszakaszról van szó. Van egy igazság a hét mennydörgés alkalmazásáról, amely le volt pecsételve addig az időszakig, amikor Dániel tizenkettedik fejezetének „csodái” beteljesednek. A „hét mennydörgés” azon alkalmazása, amely 2023 júliusa után feloldatott, tökéletesen egybeesik — vagy mondhatnám úgy is, hogy mélységes módon kiegészíti — Dániel tizenkettedik fejezetének három versét.

White testvérnő a complement szót használja, nem a compliment szót, Dániel és a Jelenések könyve közötti kapcsolat leírására. A complement, amelynek jelentése: „tökéletességre vinni”, pontosan azt fejezi ki, amit e két prófétai könyv egymásért tesz. A hét mennydörgés, amikor Dániel könyvének tizenkettedik fejezetében 2023 júliusa után felnyitattik, az ott foglalt üzenetet tökéletességre viszi. Ami feltárja a hét mennydörgést, az az alfa és ómega elve az igazság szerkezetével összefüggésben.

A pogányok „ideje” 1798-ban teljesedett be, és két 1260 éves időszakot jelképez, amikor előbb a pogányság, majd a pápaság taposta el a szentélyt és a sereget. Amikor a templomot mérjük, az udvart ki kell hagynunk, és az udvar 1798-ig terjed, ám 1844 után többé nincs idő. Ma az 1260 év egyszerűen egy olyan időszakot jelképez, amely azonosítja a templom és az udvar közötti különbségtételt. Ezért 2020. július 18-tól 2023 júliusáig a letaposás végbement. A templom mérése ma, összhangban a hét mennydörgéssel, amelyek azon események körülhatárolását jelképezik, amelyek az első és a második angyal üzenete alatt történtek, az a munka, amely Jánosra bízott. „Nagy munkánk” az, hogy „egyesítsük” a három angyal üzeneteit, ezáltal azonosítva egy olyan prófétai munkát, amely a szövetségtörténet korábbi szakaszaiban nem lett elvégezve, és még most is igen ritkán történik meg. Amikor elhagyjuk az udvart, amely a pogányok idejét jelképezi, akkor a pápai üldözés 1260 évét hagyjuk el, amely 1798-ban, a vég idején ért véget.

A negyvenhat év alatt felépített templom a millerita történelemben egy olyan templomot azonosít, amely 2023 júliusától egészen közvetlenül a vasárnaptörvény előttig épül. Ez a történelem a hét mennydörgés „eljövendő eseményeinek” időszaka, amelyek „sorrendjükben” fognak — nem csupán talán fognak — „feltárulni”.

Amikor az első angyal történetét összekapcsoljuk a másodikéval, azt találjuk, hogy a történet egy alfa-csalódással kezdődik, és egy ómega-csalódással végződik. Amikor az első angyal történetének prófétai útjelzőit 1840-től 1844. április 19-éig egybevetjük a második angyal útjelzőivel, aki abban az időben érkezett, és a harmadik 1844. október 22-i megérkezéséig folytatódott — két olyan időszakot kapunk, amelyek egyaránt egy angyal megérkezésével kezdődnek és végződnek. Az

elsőtől a másodikig terjedő történet szemlélteti a másodiktól a harmadikig terjedő történetet.

Profétai tanúsága annak, hogy ez érvényes alkalmazás, az alkalmazás alfájában és ómegájában található. Két, egymással párhuzamosan alkalmazott vonal, valamint mindkét vonal kezdete és vége egy angyal megérkezését azonosítja. Azután, amikor e vonalak sort sorra együtt egyetlen vonallá egyesülnek, a kezdet az első csalódást jelöli, a vég pedig a nagy csalódást. További bizonyíték az alfa és ómega azon elveiben található, amelyek azt azonosítják, hogy a vég nagyobb a kezdetnél. Az az alfa-csalódás, amely a nagy ómega-csalódással végződik, az alfa és ómega kisebb és nagyobb elemét azonosítja.

Amikor 1844. április 19-étől kezdünk (a második angyal megérkezésétől, amely elvezet a harmadik megérkezéséhez 1844. október 22-én); és ezután a második vonalat is 1840. augusztus 11-én kezdjük, amely 1844. április 19-én ér véget, azt találjuk, hogy az 1844. április 19-i csalódás egyszerre alfa és ómega annak a profétai vonalnak, amely az első és a második angyal profétai vonalának egyesítéséből jön létre.

Az időszak végén a harmadik angyal a második angyallal együtt érkezik meg, ily módon előképezve 9/11-et és a Jelenések 18. fejezetében szereplő hatalmas angyal két hangját. A két hang a második és a harmadik angyal üzenete egyaránt, és e két angyal 1844. október 22-én érintette egymást, majd ismét találkoznak, amikor a két történet sort sorra egymás mellé kerül. Ily módon összekapcsolva az első csalódástól a nagy csalódásig terjedő történelmet ábrázolják, és e történelem középső jelzőpontja a milleriták idejében az exeteri táborgyűlés volt, ahol az imádók két osztálya nyilvánult meg, a példázatban szereplő balga szüzek lázadását jelképezve, és a középső jelzőpontot lázadásként azonosítva.

A hét mennydörgés az első és a második angyal üzenetének együttes történetét jelképezi, sorról sorra, ami azután az első csalódástól a nagy csalódásig terjedő történelmet azonosítja a száznegyvennégyezer történetében. Annak megértése, hogy ez a történelem profétikusan mit ábrázol, teljesen azonos azzal az üzenettel, amelyet Dániel tizenkettő úgy mutat be, mint amely bepecsételve marad a vég idejéig.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk, de itt meghagyom Dániel utolsó látomásának azt a részét, amely kizárólag Dániel szemléltetésével foglalkozik Isten népéről az utolsó napokban. Figyeljük meg az első említés szabályának összefüggésében, hogy az első versben Dániel azoknak az osztályába tartozik, akik megértik a látomást. A látomásban elsőként az kerül említésre, hogy Dániel a bölcseket szemlélteti, akik értik azt, és az utolsó kilenc vers teljes egészében a huszonkettedik napon élő, értő bölcsekről szól.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentetett egy dolog Dánielnek, akinek neve Baltazár volt; és a dolog igaz volt, de a rendelt idő hosszú; és megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől.

Azokban a napokban én, Dániel, három teljes hétig gyászoltam. Kíváncsú kenyert nem ettem, hús és bor sem jutott a számba, és egyáltalán nem kentem meg magamat, míg a három teljes hét el nem telt. Az első hónap huszonnegyedik napján pedig, amikor a nagy folyam,

vagyis a Hiddekel partján voltam, felemeltem szemeimet, és láttam, és íme,

egy bizonyos férfi gyolcsba volt öltözve, derekát Úfáz finom aranyával övezték körül; teste olyan volt, mint a krizolit, arca olyan, mint a villámlás megjelenése, szemei mint a tűz fáklyái, karjai és lábai színükben olyanok, mint a fényesre csiszolt érc, és beszédének hangja olyan, mint a sokaság zúgása.

És egyedül én, Dániel, láttam a látomást; mert a férfiak, akik velem voltak, nem látták a látomást; hanem nagy rettegés szállta meg őket, úgyhogy elfutottak, hogy elrejtőzzenek. Ezért egyedül maradtam, és láttam ezt a nagy látomást, és semmi erő nem maradt bennem; mert épségem romlásra változott bennem, és semmi erőm nem maradt.

És hallám az ő beszédének szavát; és mikor hallám az ő beszédének szavát, mély álomba estem arccal a földre, arcommal a föld felé. És ímé, egy kéz illetett engem, és térdeimre, valamint kezeim tenyereire emelt engem. És monda nékem,

Ó, Dániel, igen szeretett férfiú, értsd meg a szavakat, amelyeket szólok néked, és állj fel egyenesen, mert most hozzád küldtettem.

És amikor e szót szólotta hozzám, reszketve megálltam. Akkor ezt mondta nekem:

Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy szívedet arra adtad, hogy megérts, és megalázd magadat Istened előtt, meghallgattattak a te beszédeid, és én a te beszédeid miatt jöttem. De Perzsia országa fejedelme ellenem állott huszonegy napig; de ímé, Mihály, az előkelő fejedelmek egyike, segítségemre jött; és én ott maradtam Perzsia királyainál.

Most azért jöttem, hogy megértsem veled, mi fog népeddel történni a végső napokban; mert a látomás még sok napra szól.

És amikor ilyen szavakat szólt hozzám, arcomat a föld felé fordítottam, és megnémultam. És íme, valaki, aki hasonló volt az emberek fiaihoz, megérintette ajkaimat; akkor megnyitottam számat, szóltam, és ezt mondtam annak, aki előttem állt:

Ó, uram, e látomás miatt kínjaim reám törtek, és semmi erőm sem maradt. Mert miképpen szólhatna e szolgád az én urammal?

mert ami magam azonnal minden erőmet elvesztettem, és lélegzet sem maradt bennem. Ekkor ismét odajött valaki, aki olyan volt, mint egy emberi alak, megérintett engem, és megerősített, és ezt mondta,

Ó, te felettébb szeretett férfiú, ne félj: békesség neked; légy erős, igen, légy erős. És amikor szólt hozzám, megerősödtem, és ezt mondtam: Szóljon az én uram; mert megerősítettél engem.

...

Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le e könyvet egészen a vég idejéig: sokan ide-oda futkosnak majd, és megnövekedik az ismeret.

Azután én, Dániel, odanéztem, és íme, még két másik állott ott, egyik a folyó partjának innenső oldalán, a másik pedig a folyó partjának túlsó oldalán. És az egyik így szólt a gyolcsba öltözött

férfihoz, aki a folyó vizei fölött volt: Meddig tart még e csodálatos dolgok vége?

És hallám a gyolcsba öltözött férfiút, aki a folyó vizei fölött vala, amint felemelé jobb kezét és bal kezét az égre, és megesküvék az örökké előre, hogy ideje, idők és fél idő múltán; és amikor teljessé teszi a szent nép erejének szétszórását, mindezek beteljesednek.

És hallottam, de nem értettem; akkor ezt mondtam: Ó, Uram, mi lesz ezeknek a dolgoknak a vége?

És ezt mondta: Menj el, Dániel, mert ezek a beszédek be vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti meg; az értelmesek azonban megértik.

És attól az időtől fogva, hogy a mindennapi áldozatot megszüntetik, és felállítják a pusztító utálatosságot, ezerkétszázkilencven nap lesz.

Boldog, aki vár, és megéri az ezerháromszázharmincöt napot.

Te pedig menj a te utadon mindvégig; mert megnyugszol, és a napok végén a te osztályrészedben állasz majd. Dániel 10:1–18; 12:4–13.